

Luule Komissarov: „Me kasvasime Väino Areniga kolmekümne aastaga täitsa kokku.“

„Kurb, nii kurb,“ ütleb Luule Komissarov pisaraid neelates. „Väinol oli küll number suur, ta ju 89aastane, aga ikkagi on kurb.“ Luule ja Väino kehastasid telesarjas naksakat abielupaari, Laine ja Kristjan Rosenkampff-Jägerfreundi. „Me kasvasime kolmekümne aastaga täitsa kokku. Meil oli väga-väga tore, meil kohe istus koostöö.“

Veel mõned aastad tagasi muheles Väino Aren, et isegi kui ta end kodus olles viletsalt tunneb, siis „Õnne 13“ võttel on kõik valud kui peoga pühitud. Lisas veel, et on valmis sarjas jätkama nii kaua, kui jaksab. „Mulle jääb ta meelde sellisena, nagu ta võtteplatsile tuli,“ räägib Luule. „Alati viskas ta väikse killu, meie kõik saime naerda. Kõige toredam oli aga see, kuidas ta ise oma nalja üle naeris ning oli rõõmus, et teised ka naersid.“

Luule sõnul oli Väino lõputult hea inimene: „Ta oli nii südamlük! Tema iseloomustamiseks paneksin ritta kõikide heade sõnade ülivõrded. Ning ma ei tea, kas kellelgi teisel on vastu panna nii pikka aega partnereina nagu meil – 30 aastat! Selles mõttes on väga-väga kahju ja nii kurb! Meil olid ju sünnipäevad ühel ajal. Alati võistlesime, kumb saab enne helistatud ja õnnitletud. Rääkisime veel aasta tagasi tema 90. juubelist, ütlesin, et pea vastu, siis võtame pitsi konjakit. Tema ütles, et ei tea, kas jaksab enam. Ei jaksanudki.“

Helgi Sallo: Väino Aren oli tüüp, kes võttis kole palju enda kanda.

„Isver, nii et ta ikkagi läkski!“ ohkab Helgi Sallo südamepõhjast, kui kolleeg Väino Areni lahkumisest kuuleb. „Eks tal tervisega oli pikemat aega probleeme, aga kurb-kurb.“ Vähe sellest, et Sallo ja Aren olid mõlemad elupõlised eestlased, neist said kolleegid ka telesarjas „Õnne 13“. „Kui inimene on sinu kõrval päevast päeva, siis ei märka sa midagi erilist, sest ta on üks sinu osa,“ sõnab Helgi. „Alles siis, kui teda enam ei ole, saad aru, et nüüd on nii. Et teda enam ei ole.“

Ent telesarjas „Õnne 13“ on nood kaks koos töötanud kõigest viimased aastakümned. Lavakohtumine toimus märksa varem. Aasta oli 1965, kui [Estonia teatri](#) nooruke artist Helgi Sallo sai rolli Ülo Raudmäe operetis „Kiri nõudmiseni“. Tema mängida oli

ohtuleht.ee

Estonia teater
Teater

Pille, kolleeg Väino Aren kehastas aga Jürit. „See oli meie esimene koostöö,“ ohkab Helgi, kellele oli see kolmas roll Estonia laval. Aren, endine balletiartist, sai aga tos operetis end rohkem näidata kui varem. Kriitikud võtsid noori toona vägagi kiita – värskete osatäitmiste eest.

Kui Väino Aren oli tavaelus soe ja osavõtlik, siis sama kordus ka teatrilaval. „Ta oli isegi liiga osavõtlik,“ lausub Helgi. „Tema oli tüüp, kes võttis kole palju enda kanda. Partnerina oli ta alati väga toetav. Ning seda, et ta oleks kellegi kohta paha sõna öelnud, ma ei mäleta. Mina olen kriitiline, aga tema suust pole ma kriitikat teiste inimeste kohta küll kuulnud, ehkki oleme nii palju ninapidi koos olnud. Ka ringreisietenduste ajal mitte, kui õhtuti joodi koos teed ja võeti napsi.“

Helgi lisab, et Väino Aren oli laval alati loomulik ning kodutöö oli sel mehel laitmatult tehtud: „Sarjas „Õnne 13“, mida nüüd aastaid koos tegime, oli täpselt samamoodi. Tal oli alati tekst ette valmistatud – tema ei tulnud niimoodi kohale, et läheb platsile ja siis vaatab, mis tuleb.“ Helgi peab pausi ja poetas: „Nüüd on mõlemad „Õnne 13“ alussambad läinud – nii Johannes kui ka Kristjan.“

Helgi Sallo

(Stanislav Moškov)Marika Korolev: Väino sees oli ka väikseid krutskeid

„Minu jaoks ülimalt tasakaalukas, sõbralik ja vaikselt omaette muhelev härrasmees,“ kirjeldab kolleeg Marika Korolev lahkunud Väino Arenit. „Kui ta „Õnne 13“ võttele ilmus, ütles alati: „Noh, tütreke, kallistame.“ Ja me kallistasimegi. Kui kallistamine läbi sai, küsis ta: „Aga musi?“ ja keeras põse ette. Kui hakkasin põsemusi andma, oli tal kombeks pea otse keerata ja seda nii osavalt, et põsemusi sattus ikka huultele. Ise ta naeris alati rõõmsalt selle triki peale, et mitu korda tehtud nali, aga ikka ja jälle õnnestub! Ja ta suutis mind iga kord ära petta. Nii et väikseid krutskeid oli tema sees ka.“

(Andres Putting / Delfi Meedia)

Korolevi sõnul sattusid nad tihti võttepauside ajal diivanil kõrvuti istuma. „Ta ei olnud aga väga suur jutumees, ikka selline rahulik, tagasihoidlik ja väga viisakas. Aeg-ajalt küsisin, et „Väino, kuidas elu läheb, millest mõtled?“. Paraku kuulsin viimastel aastatel kahjuks liigagi tihti, et ta tahaks juba teispoosusesse minna, elu ei paku enam midagi. Püüdsime ta tuju tõsta, et „eesti rahval on sind väga vaja, ära püssi põõsasse viska...“, aga Väino vaid

naeratas ja lõi käega," tunnistab Korolev. Ta lisab: „Asi, mida ta mitu korda mainis, ning mille üle uhkust tundis, oli see, et ta oli viimastel aastatel Eesti kõige vanem tegevnäitleja. Siiras rõõm oli olla tema kaasteeline ja seriaalipartner.“